

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pampetio Diacono. 130.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

casta & irrita redditurus sis (vnde enim ei tantæ opes, qui extrema paupertate laborauit, atque ab Ecclesiæ facultatibus diuitias sibi comparauit?) haudquaquam dubium est.

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. ρκη.

Athanasio Presbytero. 128.

Προβάνομαι ὅτι κόλακες ἐξήρτηται τῆς σῆς γλώττης, ὁμιλοῦτες μὲν ὅτι πάντων ἀριστοὶ εἶναι, εἰ καὶ πᾶσι ἀποπώτων ἔλοιο γαυμάσαι κακῶν. κακίζοντες δὲ ἢ, τάχος, εἰ καὶ αὐτῶν ἐκακούμενοι τὴν ἀρετὴν. εἰ τοίνυν μὴ ἐθέλεις ἡμῖν πεισθῆναι, ἀλλὰ γε καὶ Ἰσοκράτει πείθειν παραμένεσαντι, μισοῦν τὴν κόλακείαν, ὡς ἔφ' τοῦς ἐξαπατητῆρας, ἀμφοτέροι γὰρ πιστευθέντες, τοῦς πιστεύσαντας ἀδικούσι.

Adulatores ex tua lingua p̄dere audio, qui omnium optimum esse iurent, si quid etiam absurdissimorum vitiorum laudare atque admirari in animum induxeris: ac rursus, si virtutem quoque ipsam vituperandam susceperis, eandem quàm celerimè vituperent, & infestentur. Quocirca si nobis obtemperare minimè vis, at Isocrati saltem obtempera, qui vt adulatores quemadmodū eos, à quibus decipimur, odio habeamus, admonet. Nam vtrique, si fidem nanciscantur, eos, qui ipsi fidem habuerunt, iniuria afficiunt.

Παύλῳ. ρθ.

Paulo. 129.

Εὐκαιρῶς θαυμάζεις, πῶς τὸν πρεσβυτέρου σου ἐπεισεν ὁ Χελσός, καλὸν ἡγεῖσθαι τὴν ἀρετῶν, καὶ τοὶ πολλάκις περὶ ἀρετῆς, μᾶλλον δὲ οὐκ ἐστὶν ὅτι ἔχ' ἔσθ' αὐτῆς ἐν σωφροσύναις ἀκούσαντα. ἐγὼ δὲ θαυμάζω, πῶς τὸν ὄρον τῆς αὐτεξουσίτης ὅτις αἰδώς, περὶ τῶν θαύμασας. ἢ γὰρ εἶα καὶ τυραννίδι, ἀλλὰ πείθοι καὶ πεισθῆναι ἢ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία κατασκευάζεται. διὸ καὶ τὸ κῆρος ἔχει ἕκαστος τῆς οἰκείας σωτηρίας. ἵνα καὶ οἱ φεφαινούμενοι, καὶ οἱ πμωρομένοι, δικαίως ὑπομνησθῶν ἢ ρηνηται.

Mirati videris, qui factum sit, vt Christus proditorem minimè adduxerit, vt virtutem rem bonam esse existimaret: idque cum devirtute perferre, imò nunquam non de ea in ipsius colloquiis audisset. Ego contra miror, quonam pacto cum liberi arbitrij legem perspectam habeas, huius rei admiratione tenearis. Neque enim vi & coactione, sed persuasione ac lenitate, hominum salus comparatur. Vnde etiam suæ quisque salutis arbitrium habet: vt & qui corona donantur, & qui suppliciis afficiuntur, iuste, quod elegerint, percipiāt.

Παμπαρετίῳ Διάκονῳ. ρλ.

Pampretio Diacono. 130.

Ελεήμονα, ὁ φίλος, ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν. ὁ γὰρ τὴν πηγὴν τῆς τοιαύτου ἔχει, πάντα ἀναβλύσει τὰ καλά, καὶ ἄν' ἄν' ἔχη, πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἐν συμφοραῖς ἴδῃ τινὰ, κλαίσει. καὶ ἐπιπρὸς ἑαυτὸν ἀετιτύχη.

Ad miserationem propensam, ὁ amico, animam habere oportet. Nam qui eiusmodi fontem habet, nullum boni genus est, quod non ex eo scaturiat. Siue enim pecunias habeat, eas profunder: siue aliquem in calamitatibus videat, lamen-

tabitur: siue in quempiam, cui iniuria inferatur, incidat, manum porriget. Denique nihil eorum, quæ ad ipsum attinent, prætermittet.

Antiocho. 131.

Vitium & homines à Deo auertit, & eos inter se disiunxit. Quamobrè illud quàm celerrimè fugere oportet, ac virtutem cōfessari, quæ & nos Deo conciliat, & inter nos connectit. Virtutis porrò ac philosophiæ regula est, simplicitas cum prudentia coniuncta.

Eutonio Diacono. 132.

Mat. 27. Et si Zosimus, qui Presbyteri speciem præfert, petulanti admodum tyrannide in te debacchatur: at tu tamen ea, quæ à Iudæis aduersus Dominum perpetrata sunt, cum animo tuo perpendens (quo tempore terra quoque ipsa mouebatur, & cōcutiebatur, locum, quò fugeret, quærens, vt ne scelus illud perspiceret, quod aduersus Deum quidem suscipiebatur, verùm carnem dumtaxat attingebat) fac strenuo ac generoso animo feras.

Timotheo Lectori. 133.

Exod. 21. Illud, Oculum pro oculo, & dentem pro dente, Iudæis à mansuetissima illa natura idcirco præscriptum ac lege sancitum esse opinor, non vt iis, à quibus iniuriam accepissent, veniam negarent, crudelèsque se præberent, quemadmodum censent Manichæi, qui verus Testamentum infestantur: sed vt eadem, quæ agunt perpeti metuentes, ab iniuria abstineant. Quod quanquam iustum & rationi consentaneum est, tamen diuina tranquillitas ad lenitatem & bonitatem spectās, hominèsque ad eam acuens, per id quòd eum, qui iniuriam intulit, vlcisci sanxit, supplicij metu peccata repressit & coërcuit. Nisi enim sit, qui lacessat, ne quidem erit qui vlciscatur. Quamobrem sapientiæ Legislatoris altitudinem animaduertant, ac non promptè temerèque ipsum vt sauum &

χέρη ὀρέξει. καὶ ἔδεν ὡς αὐτὸν ἠέκονταν.

Ἀντιόχῳ. ρλα.

Ἡ κακία καὶ θεῶν τοὺς ἀνθρώπους ἀπέστειλε, καὶ ἀλλήλων διέσπασε. ταύτην οὐκ ὡς τροπιδὴν φεύγειν χρὴ, καὶ διακρινεῖν τὴν ἀρετὴν, τὴν καὶ θεῶν προσάγουσαν, καὶ ἀλλήλοις σιμώπλουςαν. ἀρετῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ὄρος, τὸ μετὰ σωείσεως ἀπλάσσειν.

Εὐτονίῳ Διακόνῳ. ρλβ.

Εἰ καὶ Ζώσιμος ὁ δοκῶν εἶναι ἀρεσβύτερος, σφόδρα τῆς καὶ σου τυραννίδι μεθύων παροίει, ἀλλὰ σὺ τὰ καὶ τοῦ δεσπότης δράματα γρηθέναι παρὰ τῆς Ἰσδαίων ἐπιστολῆς, ὅτε καὶ ἡ γῆ αὐτῆς ἐδοῦντο καὶ ἐκρεαδάνετο. φυγῆς ζητήσαι χράται, ἵνα μὴ γεάσῃται τὸ δράμα τὸ καὶ θεῶν μὲν πολυμάχων, σαρκὸς δὲ ἀπόμυρον, φέρε γενναίως.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ.

Τὸ ὄφθαλμὸν ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδὸν τὰ ἀπὸ ὀδόντος, οἱ καὶ γεννηθεῖσιν τῶν Ἰσδαίοις παρὰ τῆς ἡμερωπάτης φύσεως, ἕχ' ἵνα ἀσιγῆσθαι αἰσι, καὶ πικροὶ τοῖς ἀδικουῦσιν, ὡς τοῖς μύχοις μανιχαῖοι, ἀφ' αἰσίου τῶν παλαιῶν διαβηκῶν, ἀλλ' ἵνα τῶν δέει τῶν παρὰ τὴν ἀδράσιν, ἀπέχωνται τῶν πολυῶν. εἰ καὶ δίκαιον καὶ εὐλογον καὶ ἀκόλῳθον ὄσιν, ἀλλ' ἡ θεὰ γαληνοῦτος εἰς ἡμεροῦτητα βλέπουσα, καὶ εἰς ἀγαθότηα ὄρωσα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς ταύτην ἀλείφουσα, ἀφ' αἰσίου τῶν πεθεστικῶν ἀμυῖα τὸν δραντα, τῶν φόβω τῆς τιμωρίας ὡς ἀνέστειλε τὰ πλάσματα. τὸ γὰρ δραντος μὴ ὄντος, ἔδ' ὁ ἀμυρόμυρος ἔσται, σιωρῶσασαν οὐκ τὸ βίβως τῆς σοφίας τῶν γεννηθεῖσιν, καὶ μὴ ὡς τῶν ὡς χεῖρ, ὡς ὁμῶν καὶ ἀπ' ἀνθρώπων ἀπλάσσειν.